

FIŃSKI LAPPHUND/SUOMENLAPINKOIRA

Rewizja i uzupełnienie wersji polskiej - Sierpień 2022 - Mirosław Redlicki

TLUMACZENIE: Olga Jakubiel

POCHODZENIE: Finlandia.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA: 30.09.2016

UŻYTKOWOŚĆ: Pierwotnie był to pies pasterski i stróżujący, używany do pracy przy wypasie reniferów. Obecnie jest też popularnym psem do towarzystwa.

KLASYFIKACJA FCI: Grupa 5 Szpice i psy ras pierwotnych.

Sekcja 3.4 Nordyckie psy stróżujące i pasterskie.

Bez prób pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY: Lapończycy od wieków używali psów w typie fińskiego lapphunda jako psów pasterskich do wypasu reniferów i psów stróżujących na północy Fennoskandii oraz na północnych terenach Rosji. Psy te były modelem do wydania w 1945 r. przez Fiński Związek Kynologiczny wzorca rasy. W 1967 r. zmieniono nazwę rasy – *lapoński pies pasterski* – na *lapphund*. W latach 70. XX wieku ustalał się typ i cechy rasy, tak więc kilkakrotnie doprecyzowywano wzorzec. W 1993 r. zmieniono nazwę rasy na *fiński lapphund*. Typ rasy ustabilizował się w krótkim czasie; obecnie rasa jest bardzo popularna w całej Finlandii, pełniąc przede wszystkim rolę psa domowego, utrzymanego do towarzystwa ale i do pracy.

WRAŻENIE OGÓLNE: Mniej, niż średniej wielkości; mocnej jak na swą wielkość budowy; długości przekraczającej nieco wysokość w kłębie. Pies o długiej i gęstej sierści.

WAŻNE PROPORCJE: Głębokość klatki piersiowej stanowi około połowę wysokości w kłębie. Kufa nieznacznie krótsza od czaszki. Czaszka nieco dłuższa, niż szersza; głębokość odpowiada szerokości.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT : Bystry, odważny, spokojny, chętny do nauki. Przyjacielski i wierny.

GŁÓW : Mocna w zarysie, dosyć szeroka.

MÓZGOCZASZKA:

Czaszka: Szeroka, nieco wypukła. Czoło dosyć wysklepione, wyraźnie zaznaczona bruzda czołowa.

Stop: Wyraźnie zaznaczony.

TRZEWIOCZASZKA:

Nos: Czarny lub czekoladowy, zgodnie z maścią.

Kufa: Mocna, szeroka i prosta; widziana z góry i boku – równomiernie i nieznacznie zwężająca się.

Wargi: Przylegające.

Uzębienie: Szczeka i żuchwa mocne. Zgryz nożycowy.

Policzki: Łuki jarzmowe wyraźnie zaznaczone.

Oczy: Ciemnobrązowego koloru, a zarazem harmonizujące z kolorem szaty; owalnego kształtu. Łagodny i przyjacielski wyraz.

Uszy: Średniej wielkości, stojące lub pół stojące, osadzone dosyć szeroko; dosyć szerokie u nasady, trójkątnego kształtu, bardzo ruchome. Porośnięte sierścią także w środku. Tak samo dopuszczalne jedno ucho stojące a drugie półstojące.

SZYJA: Średniej długości, mocna, obficie owłosiona

TUŁÓW:

Kłęb: Umięśniony i szeroki, delikatnie zaznaczony.

Grzbiet: Mocny i prosty.

Lędźwie: Krótkie i umięśnione.

Zad: Średniej długości, masywny, bardzo nieznacznie opadający

Klatka piersiowa: Głęboka, dosyć długa, sięgająca niemal łokci, niezbyt szeroka. Żebra lekko wysklepione; przedpiersie wyraźnie widoczne, niezbyt mocne.

Dolna linia: Nieco podciągnięta.

OGON: Osadzony dosyć wysoko, średniej długości, okryty gęstym, długim włosiem. Koniuszek ogona może mieć formę haczyka, przypominającego literę „J”. W ruchu ogon zwinięty nad grzbietem lub na bok; w spoczynku może zwisać.

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE:

Wygląd ogólny: Silne, o mocnym kośćcu. Widziane z przodu – proste i równoległe.

Łopatki: Nieco skośne.

Ramię: Długości łopatki. Kąt między łopatką a ramieniem jest raczej rozwarty.

Łokcie: Ustawione mniej więcej na poziomie klatki piersiowej; niewykręcone ani do wewnątrz ani na zewnątrz

Przedramię: Dosyć mocne, pionowe.

Nadgarstek: Giętki.

Śródrezcze: Średniej długości, nieco skośne.

Łapy: Dobrze wysklepione; raczej owalne niż okrągłe; okryte gęstym włosiem.

Opuszki elastyczne, o gęstej sierści pomiędzy nimi.

KOŃCZYNY TYLNE:

Wygląd ogólny: O mocnym kośćcu, silne; widziane z tyłu – proste i równoległe. Kątowanie zaznaczone wyraźnie, ale nie przesadnie.

Udo: Średniej długości, dosyć szerokie, z dobrze rozwiniętymi mięśniami.

Kolano: Kątowanie dosyć wyraźnie zaznaczone. Stawy równoległe wobec siebie.

Podudzie: Stosunkowo długie i muskularne.

Staw skokowy: Ustawiony umiarkowanie nisko; kątowanie zaznaczone wyraźnie, ale nie przesadnie.

Śródstopie: Dosyć krótkie, mocne i pionowe.

Stopy: jak łapy.

RUCH: Niewymagający wysiłku. Z łatwością przechodzi od kłusa do galopu. Kończyny poruszają się równoległe. Podczas pracy – zwinny i szybki.

SKÓRA: Równomiernie napięta, bez zmarszczek.

SZATA:

SIERŚĆ: Obfita, zwłaszcza u psów – mają one obfitą kryzę. Długi, prosty i szorstki włos okrywowy. Włos na głowie i przedzie kończyn – krótszy. Pies musi mieć miękkie i gęste podszycie.

MAŚĆ: Dopuszczalne są wszystkie kolory. Kolor podstawowy musi dominować. Kolory inne, niż podstawowy, mogą pojawiać się na głowie, szyi, klatce piersiowej, spodniej stronie tułowia, kończynach i ogonie.

WIELKOŚĆ:

Wysokość w kłębie:

Idealna wysokość – psy: 49 cm, suki: 44 cm.

Z tolerancją +/- 3 cm. Typ jest bardziej istotny, niż wielkość.

WADY:

Wszelkie odstępstwa od podanego wzorca powinny być uznane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia i wpływu na zdrowie i dobrostan psa oraz jego zdolność do wykonywania pracy, do której był tradycyjnie przeznaczony.

- Brak wyrazu płci.
- Lekka głowa.
- Niewystarczający stop.
- Ogon noszony stale poniżej górnej linii.
- Zbyt mocno lub zbyt słabo kątowne tylne kończyny.

- Brak podszerstka.
- Płasko leżąca szata.
- Kędzierzawy włos okrywowy.
- Kolor podstawowy nie dominujący.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub wyraźna lękliwość
- Wyraźne wady budowy lub zaburzenia zachowania.
- Wiszące uszy.
- Złamany ogon.
- Przodozgryz lub tyłozgryz

NB.

Każdy pies, wykazujący wyraźne deformacje budowy i zaburzenia zachowania powinien być zdyskwalifikowany.

Samce muszą mieć dwa normalnie rozwinięte jądra, w pełni wyczuwalne w mosznie.